

1.000 5-1-51 $\frac{3}{}$
351.00 (40+40)

(HK)

MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN.

(A)

R.E.A. no. 454

's-Gravenhage, 28 December 1950.

Aan de Heren Ministers,
leden van de R.E.A.

47453 D
2-1-51
Gua
Boij
Ald.

Betreft: Plan Schuman.

Bijgaand doe ik U toekomen een nota over de stand van zaken met betrekking tot de besprekingen over het Plan Schuman met bijlagen.

Ik zou het zeer op prijs stellen, wanneer het daarin behandelde op de eerstvolgende vergadering van de R.E.A. zou kunnen worden besproken.

De voorzitter v.d.Nederl.Delegatie,

_____

(D.P.Spiereburg)

351.00 (43+44):33

MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN,

REA no. 454

's-Gravenhage, 28 December 1950.

Aan de Heren Ministers,
leden van de R.E.A.

Betreft: Plan Schuman.

Nadat ik U op 16 December j.l. met R.E.A.-nota no. 451 een gedeelte van het ontwerp-verdrag van het Plan Schuman toezond, zijn de besprekingen te Parijs voortgezet.

Deze hebben er toe geleid, dat thans een concept is gepubliceerd, waarover in grote mate overeenstemming is bereikt. Slechts op enkele punten, die hieronder afzonderlijk worden gereleveerd, kon deze overeenstemming nog niet worden bereikt, zodat daarover ook nog geen artikelen in het verdrag zijn opgenomen.

Bijgaand moge ik U een exemplaar van dit thans gereedgekomen gedeelte van het ontwerp doen toekomen.

Dit verdrag heeft slechts betrekking op de definitieve periode. De regelingen van de overgangperiode zullen worden neergelegd in een afzonderlijk "Protocol Annexe". Hierover is nog geen beslissing genomen.

In het onderstaande moge een samenvatting en toelichting volgen van het ontwerp-verdrag in de definitieve periode, een uiteenzetting over de hierbij nog openstaande punten en een overzicht van de stand van de besprekingen van de overgangperiode.

ARA, MR (591) RA 5 (1951)

DEEL I.

HET ONTWERP-VERDRAG VOOR DE DEFINITIEVE PERIODE.

A. INSTITUTIONELE BEPALINGEN.

De institutionele bepalingen van het ontwerp-verdrag dd. 17 December, die nagenoeg gelijkloidend zijn aan die, welke ik U met mijn nota dd. 16 December toezond, zijn in overeenstemming met de strekking van de terzake aan de Nederlandse delegatie op 25 Augustus verstrekte instructie. Zij voorzien in de instelling van:

1. een Hoge Autoriteit, bijgestaan door een Raadgevend Comité;
2. een Raad van Ministers;
3. een Gemeenschappelijke Vergadering;
4. een Hof van Justitie.

ad 1. Hoge Autoriteit.

De bepaling van het aantal leden van de Hoge Autoriteit, van het quorum en van de vereiste meerderheid van stemmen bij de besluitvorming, alsmede de eventuele toekenning van een beslissende stem aan de voorzitter zijn voorbehouden aan de conferentie van de Ministers der zes deelnemende landen. Hetzelfde geldt voor de wijze van benoeming van de leden van de Hoge Autoriteit.

De in het oorspronkelijke Franse "document de travail" voorziene tweede lezing van een besluit van de Hoge Autoriteit bij bezwaar van de zijde van een belanghebbende staat of onderneming, is vervallen. Gezien de omstandigheid dat thans voor de voornaamste besluiten het horen van het Raadgevend Comité en overleg met de Raad van Ministers, c.q. overeenstemming met dit college, is voorgeschreven, terwijl voorts in ruime mate de mogelijkheid van beroep tegen de besluiten van de Hoge Autoriteit is opengesteld, lijkt de procedure van de tweede lezing niet meer noodzakelijk; zij zou slechts vertragend werken.

ad 2. Raad van Ministers.

In de Raad van Ministers is ieder der deelnemende landen vertegenwoordigd door één Minister. Het aantal stem-

men waarover ieder lid van de Raad beschikt is nog niet bepaald. Dit is ter regeling voorbehouden aan de conferentie van Ministers. Hetzelfde geldt voor de vragen van quorum, voorzitterschap en eventuele beslissende stem van de voorzitter. (De in de "note préliminaire" ad artikel 28 weergegeven Italiaanse reserve berust dus op een misverstand, aangezien de daarin genoemde aangelegenheden nog in het geheel niet zijn geregeld). De besluiten van de Raad van Ministers worden normaliter met een gewone meerderheid genomen. Voor verschillende besluiten is in het verdrag uitdrukkelijk een 2/3 meerderheid voorgeschreven, voor sommige zelfs unanimitéit.

In de instructie van 25 Augustus werden enkele gevallen opgesomd waarvoor gestreefd zou moeten worden naar het eisen van instemming van de Raad voor besluiten van de Hoge Autoriteit. Tevens werd daarin aangegeven, dat in een bepaald geval de Raad bevoegd zou moeten zijn een aanwijzing aan de Hoge Autoriteit te geven. Deze instructie was gebaseerd op de toenmaals in het "document de travail" opgenomen economische en sociale bepalingen. In de loop der onderhandelingen zijn vele van deze bepalingen gepreciseerd in dier voege dat zo duidelijk mogelijk is aangegeven onder welke omstandigheden en volgens welke beginselen de Hoge Autoriteit beslissingen kan nemen. Tevens is, als resultaat van de onderhandelingen, een ruime mate van beroep tegen de besluiten van de Hoge Autoriteit opengesteld. In dit verband leek het niet meer noodzakelijk bij alle in de instructie genoemde bepalingen de controle-bevoegdheid van de Raad te handhaven.

Volgens de nieuwe tekst van het ontwerp-verdrag is de instemming van de Raad van Ministers o.m. vereist voor de volgende beslissingen van de Hoge Autoriteit:

1. het instellen van uitvoerrestricties in geval van ernstige schaarste (art. 59, lid 5) ;
2. het overgaan tot een systeem van quotering van de productie (art. 58, lid 1).

Voor wat andere in de instructie genoemde punten betreft wordt het volgende opgemerkt:

- a) ten aanzien van invoerrechten heeft volgens de nieuwe tekst de Hoge Autoriteit slechts de bevoegdheid "avis" te geven.
- b) ten aanzien van handelsaccorden zal in de nieuwe tekst ingrijpen van de Hoge Autoriteit slechts worden voorzien bij strijd met het verdrag. Voor het uitoefenen van deze beperkte bevoegdheid lijkt het vereisen van instemming van de Raad van Ministers niet noodzakelijk.
- c) voor het totaal van alle heffingen is in het verdrag voorzien dat dit het bedrag van 1% niet mag overschrijden behoudens voorafgaande toestemming van de Raad, welke slechts met 2/3 meerderheid kan worden gegeven (art. 50, lid 2).
- d) het nieuwe artikel inzake ingrijpen van de Hoge Autoriteit op het gebied van de lonen is thans zo zeer beperkt, dat voor het vereisen van instemming van de Raad met de op grond van dit artikel door de Hoge Autoriteit te geven recommandaties geen aanleiding meer lijkt te bestaan (vide art. 63). Hetzelfde geldt voor de bevoegdheid om recommandaties te geven met betrekking tot economische situatie in een bepaald land.
- e) wat tenslotte het verlenen van ontslag aan een lid van de Hoge Autoriteit betreft is de nieuwe regeling thans deze, dat dergelijk ontslag slechts kan worden uitgesproken door het Hof op verzoek van de Hoge Autoriteit of van de Raad.
- f) de in de instructie van 25 Augustus voorziene bevoegdheid van de Raad om in geval van schaarste aan de Hoge Autoriteit aanwijzingen te geven, is thans geregeld in artikel 59.

ad. 3. Gemeenschappelijke Vergadering.

De samenstelling van de Gemeenschappelijke Vergadering is ter regeling voorbehouden aan de conferentie van Ministers, evenals de regeling van de verhouding tot de Raadgevende Vergadering van de Raad van Europa. De benoeming en de bevoegdheden van de Gemeenschappelijke Vergadering zijn

overigens geregeld overeenkomstig de instructie,

ad 4. Hof van Justitie.

Wat het Hof van Justitie betreft is thans geregeld, dat dit zal zijn samengesteld uit zeven leden welke voor zes jaar worden benoemd door de Regeringen der deelnemende staten "d'un commun accord". De bevoegdheden van het Hof zijn zeer uitgebreid. Het kan op verzoek van een betrokken onderneming of staat de besluiten van de Hoge Autoriteit vernietigen en onder omstandigheden schadeloosstelling toekennen. Het kan voorts een uitspraak doen, indien de Hoge Autoriteit in gebreke blijft de haar toekomende bevoegdheden uit te oefenen. Het kan tenslotte op verzoek van een staat die meent dat een besluit van de Hoge Autoriteit ernstige storingen in zijn economie teweeg brengt, een voor de Hoge Autoriteit bindend oordeel over deze aangelegenheid vellen.

B. ECONOMISCHE EN SOCIALE BEPALINGEN.

De artikelen, welke betrekking hebben op de economische en sociale vraagstukken van het Plan, zijn in hoofdzaak samengevat in de Derde Titel van het ontwerp-verdrag: "Dispositions économiques et sociales".

Voor een goed begrip van deze bepalingen is het echter nodig eerst enige aandacht te schenken aan de artikelen 3 en 4, waarin de algemene grondslagen van het Plan en de algemene taken van de organen van de gemeenschap zijn opgenomen. Deze artikelen zijn daarom zo belangrijk, omdat zij de richtlijnen aangeven volgens welke de Hoge Autoriteit zal moeten handelen in die gevallen, dat haar min of meer ruime bevoegdheden zijn gegeven.

De belangrijkste van deze richtlijnen opgenomen in artikel 3 betreffen het beginsel der non-discriminatie (sub b), het beginsel van de zo laag mogelijke prijs (sub c), de verbetering van het productieapparaat (sub d), de verbetering van de levensvoorwaarden der arbeiders (sub e) en het beginsel van het non-protectionisme (sub g).

In artikel 4 zijn vermeld de belangrijkste maatregelen welke in strijd moeten worden geacht met het beginsel van de éénheidsmarkt en welke derhalve zijn verboden. De tekst van dit artikel spreekt wel voor zichzelf en behoeft dus geen nadere toelichting. Slechts wil ik er op wijzen, dat op uitdrukkelijk verlangen van de Nederlandse delegatie thans uitdrukkelijk is vermeld, dat geen discriminatie mag plaats vinden tussen kopers (sub b). Hierdoor is bereikt, dat bij verkoop aan Nederlandse importeurs op de Duitse prijzen hetzelfde handelsrabat moet worden gegeven als aan Duitse afnemers, hetgeen de uitwerking van de Duitse kolonprijsverhoging voor Nederland met f.l.- vermindert.

Over deze artikelen is praktisch overeenstemming bereikt.

Thans overgaande tot de meer specifieke bepalingen van de Derde Titel kan een onderscheid worden gemaakt tussen die problemen, waarover reeds overeenstemming is bereikt en die, waar zulks nog niet het geval is. In het onderstaande zullen eerst worden behandeld die problemen waarover de delegaties het eens zijn en waaromtrent derhalve de redactie van de betrokken artikelen een min of meer definitief karakter draagt.

1. Verplichte studies van de H.A. en het inwinnen van informaties.

Behalve het feit, dat de H.A. de bevoegdheid heeft gekregen om een ieder te consulteren, heeft zij daarnaast de plicht om op bepaalde terreinen permanente of periodieke studies te verrichten of daarbij de betrokken Regeringen terzijde te staan. Deze studies hebben met name betrekking op (a) de ontwikkeling van de "marché unique" en de exportmarkten, speciaal ten aanzien van het prijsverloop, (b) de productieprogramma's in verband met de consumptie, de import en de export, (c) de moderniseringsplannen, (d) het scheppen van werkgelegenheid en de bevordering van de levensvoorwaarden der betrokken arbeiders (artikel 46),

Om haar taak goed te kunnen vervullen zal de H.A. uiteraard over vele gegevens moeten beschikken. Zij heeft dan ook de bevoegdheid gekregen deze waar nodig op te vragen en eventueel te doen controleren. Voorts heeft zij het recht de aldus verzamelde gegevens te publiceren, behoudens uiteraard het beroepsgeheim met name ten aanzien van de gegevens der ondernemingen over hun commerciële relaties, kostprijzen e.d. Anderzijds hebben de ondernemingen op straffe van een boete of dwangsom de plicht om de van hen gevraagde gegevens aan de H.A. te verstrekken (artikel 48).

2. "Associations".

In mijn nota d.d. 19 October j.l. maakte ik melding van bepaalde moeilijkheden, welke zich tijdens de onderhandelingen hadden voorgedaan t.a.v. het oorspronkelijk voorziene instituut der regionale groeperingen. In het kort gezegd bestond de tegenstelling toenmaals in hoofdzaak in het feit, dat bepaalde delegaties er op stonden, dat dit instituut van de regionale groeperingen zou blijven bestaan en dat daarbij tevens de werknemers en de verbruikers zouden moeten worden betrokken. Andere delegaties konden zich met name om politieke redenen niet verenigen met het dwingend voorschrijven van de medewerking van werknemers en verbruikers. Uiteindelijk is een oplossing gevonden, die thans is neergelegd in artikel 47. De regeling komt kort gezegd op het volgende neer. Elke "association" van werkgevers en elke organisatie van arbeiders of verbruikers heeft het recht advies uit te brengen aan de H.A. in elk geval, waarin door het Verdrag het advies van de Consultatieve Raad is voorgeschreven. Daarentegen kan de H.A. slechts informatie inwinnen van of administratieve taken opdragen aan die "associations", die in hun organisatie een bevredigende regeling hebben getroffen voor het tot uitdrukking brengen van de belangen der werknemers en der verbruikers, b.v. door aan vertegenwoordigers van deze groepen een plaats te geven in de leiding van de "associations", ofwel deze groepen te verenigen in een regionale consultatieve commissie.

Naar ik meen is deze regeling aanvaardbaar daar zij een grote mate van vrijheid laat aan de wijze, waarop nationaal deze groeperingen worden samengesteld, hetwelk geheel in overeenstemming is met de terzake ontvangen instructie.

3. Bijzondere financieringsmogelijkheden van de H.A.

De H.A. is gerechtigd de voor haar werkzaamheden noodzakelijke middelen op te nemen door het opleggen van heffingen, het aangaan van leningen of het ontvangen van giften (artikel 49). De hierbedoelde heffingen kunnen nooit meer dan 1% van de gemiddelde waarde van de jaarlijkse productie uitmaken, tenzij de Raad van Ministers met een meerderheid van 2/3 anders beslist (artikel 50).

De aldus ontvangen middelen kan de H.A. gebruiken voor de navolgende doeleinden :

- a) ter dekking van haar eigen administratieve kosten ;
- b) ter dekking van het risico voortvloeiende uit het verstrekken van investeringsleningen door de H.A. aan ondernemingen of voor het geven van garantie op door derden aan de ondernemingen verstrekte leningen (artikel 51). Hoewel het niet waarschijnlijk is, dat Nederland van de hier geopende mogelijkheid gebruik zal behoeven te maken, heeft de Nederlandse delegatie zich niet tegen opneming ervan verzet, daar andere delegaties hieraan veel waarde hechten. Inderdaad kan hierdoor wellicht kapitaal uit derde landen worden aangetrokken voor de modernisering en uitbreiding der productie. Dit heeft voor Nederland het indirecte voordeel van lagere prijzen en een betere zekerstelling van de dekking der behoefte, terwijl anderzijds, zoals reeds uiteengezet in mijn nota van 25 Augustus 1950 de risico's niet hoog behoeven te worden aangeslagen, mede gezien de limitering van de heffing;
- c) de réadaptation in de definitieve periode. Zoals U bekend is heeft de "réadaptation" ten doel de sociale gevolgen van de in de overgangperiode optredende verschuivingen gedeeltelijk te ondervangen. Is de "réadaptation" dus in eerste instantie een regeling, welke uitsluitend

bedoeld was voor de overgangperiode, thans is op voorstel van de Nederlandse delegatie overeenkomstig haar instructie vervat in mijn nota d.d. 25 Augustus (pagina 21) in bepaalde gevallen ook een mogelijkheid geopend tot het toepassen van de "réadaptation" in de definitieve periode, wanneer n.l. in het kader van de algemene doelstellingen van de H.A. nieuwe technische procédés of investeringen een uitzonderlijke vermindering van de behoefte aan werkkrachten ten gevolge hebben, welke voor meerdere regionen speciale moeilijkheden voor het wederom te werk stellen van de ter beschikking komende arbeidskrachten met zich medebrengt. In die gevallen kan de H.A. de financiering van nieuwe werkgelegenheid scheppende investeringen vergemakkelijken en voorts giften verstrekken voor het verlenen van steun aan en voor omscholingskosten van de tijdelijke werkelozen (artikel 53).

- d) het aanmoedigen van de technische en economische research.
De H.A. kan voor dit doel, wanneer daarmee het algemeen belang is gediend, ook gelden ter beschikking stellen. Daar de Nederlandse delegatie vreesde dat de H.A. wel eens te vrijgevig op dit punt zou kunnen zijn, is thans uitdrukkelijk bepaald, dat het plafond van 1% voor de heffing om deze reden nooit kan worden overschreden (art. 55).

Het spreekt vanzelf, dat al deze financieringsregelingen bepaalde transfer moeilijkheden kunnen veroorzaken. Terzake is thans bepaald, dat er volledige vrije transferabiliteit zal bestaan voor die geldbewegingen, welke optreden als gevolg van de inning en besteding van de opgelegde heffingen en eventuele boeten en dwangsommen. Ten aanzien van de transfer van andere financiële operaties zal de H.A. accoorden afsluiten met de betrokken staten en de competente organisaties (artikel 52).

4. Investeringsen.

Zoals U bekend is hebben er t.a.v. de investeringen lange tijd grote tegenstellingen bestaan. De bedoeling was

oorspronkelijk, dat alle nieuwe objecten aan de H.A. ter goedkeuring zouden moeten worden voorgelegd. Bij een afwijzend advies zou het de overheid verboden zijn aan de financiering van dergelijke objecten mede te werken. Een verbod van particuliere investering bestond echter niet. De Nederlandse delegatie heeft in overeenstemming met de haar gegeven instructie steeds verklaard, dat een dergelijke discriminatie tussen overheids- en particulier kapitaal voor Nederland beslist onaanvaardbaar was en dat dus of het gehele toezicht van de H.A. zou moeten vervallen, of bij afwijzend advies het financieringsverbod voor alle categorieën kapitaalverstrekkers zou moeten gelden. In verband hiermede is dan ook uiteindelijk de discriminatie als bovenbedoeld geheel verdwenen. Ten aanzien van het toezicht van de H.A. is een tussenoplossing gevonden. Alle nieuwe objecten moeten, indien de H.A. zulks eist, aan deze worden voorgelegd, zij kan dan een niet bindend advies hierover uitbrengen. Op verzoek van de betrokken onderneming moet zij een advies uitbrengen. De lijst van afgegeven adviezen wordt gepubliceerd, terwijl de adviezen zelf ter kennis worden gebracht van de betrokken ondernemingen en de geïnteresseerde regeringen. Slechts in het geval van een gunstig advies kan de H.A. de financiering vergemakkelijken door leningen of garanties. Slechts in een beperkt aantal gevallen kan de Hoge Autoriteit uitdrukkelijk de uitvoering van het investeringsproject verbieden. Dit is n.l. het geval, wanneer zij meent, dat de financiering of de exploitatie van nieuwe projecten slechts mogelijk zou zijn met toepassing van subsidies, protectie of andere discriminatoire maatregelen. Het verbod van financiering geldt dan echter voor alle kapitaalverstrekkers (artikel 54). De uitzondering van de thans in uitvoering zijnde projecten zal worden behandeld in het "Protocol Annexe" met betrekking tot de overgangperiode.

5. Productie.

De bevoegdheden van de H.A. ten aanzien van de productie zijn nauwkeurig omlind. Het algemene beginsel is, dat de H.A. de productie slechts kan beïnvloeden door middel van indirecte maatregelen, zoals het contact zoeken met de nationale regeringen teneinde langs deze weg een beïnvloeding van de consumptie met name die in de publieke sfeer te bewerkstelligen of het vaststellen van prijzen binnen de haar hiervoor gegeven bevoegdheden (artikel 57).

Slechts in twee gevallen is de mogelijkheid voor het direct ingrijpen in de productie opgehouden. Dit kan n.l. slechts geschieden in een periode van acute crisis en in een periode van ernstige schaarste.

Bij het optreden van een "crise manifeste" kan de H.A. met instemming van de Raad van Ministers een quotaregeling instellen. Zij moet deze quota vaststellen op een "base équitabile" rekening houdend met de algemene beginselen van het Plan en met de behoefte van de éénheidsmarkt en de export. In het artikel 58, waarin deze materie wordt geregeld, is in de huidige redactie ook nog voorzien de mogelijkheid van een verzachte quotaregeling. Deze bestaat hierin, dat de Hoge Autoriteit heffingen kan leggen op de productie, welke een door haar vast te stellen niveau overtreft. De aldus verkregen bedragen moeten worden aangewend ter ondersteuning van die ondernemingen wier productie beneden het voorziene algemene niveau komt te liggen, teneinde zo veel mogelijk de werkgelegenheid in deze bedrijven te handhaven.

Wat ingewikkelder is de regeling voor het geval er sprake is van een ernstige schaarste. In dat geval gaat n.l. de kwestie van de prioriteiten een rol spelen. Het vaststellen van deze prioriteiten kan echter niet aan de H.A. worden overgelaten. Daarom is bepaald, dat in eerste instantie de Raad van Ministers, ditmaal optredend met unanimitéit van stemmen, de nodige maatregelen kan vaststellen. Deze maatregelen hebben in de eerste plaats betrekking op de prioriteiten t.a.v. de productie en anderzijds op de verdeling van de producten tussen de industriën, vallende onder de jurisdictie van de H.A., de export en het overige verbruik. Op grond van deze beslissingen stelt de H.A. een verplicht productieprogramma op.

Wanneer de Raad van Ministers niet tot een eenstemmig besluit kan komen, moet de H.A. zelf maatregelen nemen, en de productie verdelen over de deelnemende landen. Zij stelt

hiertoe vast welk deel van de totale productie zal worden toegewezen aan de onder haar jurisdictie vallende kolen- en staalindustrie. Deze hoeveelheid wordt door haar rechtstreeks aan de verschillende ondernemingen toegewezen. Vervolgens bepaalt zij welke kwantiteiten zullen worden bestemd voor export door elk der Schuman-landen naar derde landen, terwijl tenslotte dan resteert wat in elk der Schuman-landen voor het verdere verbruik kan worden aangewend en wat derhalve onderling moet worden geleverd. Elke nationale regering voor zich stelt dan vast hoe de voor haar land bestemde allocatie voor het overige verbruik zal worden onderverdeeld, terwijl zij tevens kan vaststellen hoe de concrete samenstelling zal zijn van de kwantiteiten, welke het land moet exporteren.

Uiteraard kan de H.A. in dit geval niet het recht worden ontzegd om vast te stellen welke hoeveelheden gereserveerd moeten blijven voor de onder jaar jurisdictie vallende ondernemingen. Om tegemoet te komen aan het van Nederlandse zijde naar voren gebrachte bezwaar, dat de op deze wijze gereserveerde hoeveelheden wel eens te groot zouden kunnen zijn, hetwelk volstrekt strijdig zou zijn met het Nederlandse belang, is thans bepaald, dat bedoelde reservering moet plaatsvinden "dans l'intérêt commun" . (Artikelen 58, en 59).

6. Beïnvloeding der concurrentiepositie door overheidsmaatregelen.

Het huidige artikel 62 behandelt de materie, die vroeger was opgenomen in het veel omstreden artikel 30. Het heeft betrekking op het standpunt, dat moet worden ingenomen t.o.v. de maatregelen, die de regeringen der deelnemende landen zouden kunnen nemen en welke van invloed zouden kunnen zijn op de concurrentiepositie der ondernemingen, gevestigd binnen hun rechtsgebied. Het moeilijkste deel van het oorspronkelijke artikel 30 betrekking hebbende op de behandeling van de initiale verschillen in de concurrentie-voorwaarden wordt in het document over de overgangsperiode behandeld. De thans getroffen regeling is naar ik meen wel bevredigend te noemen. De deelnemende landen zijn verplicht dergelijke maatregelen aan te melden bij de H.A. Deze overheids-

maatregelen kunnen tweëerlei effect hebben. Zij kunnen tot gevolg hebben, dat de ondernemingen gevestigd binnen het rechtsgebied van de betrokken staat in de concurrentie met de ondernemingen in de andere deelnemende landen in een ongunstige positie komen of door de betrokken maatregelen in een gunstiger positie geraken.

Indien de door de betrokken regering genomen maatregelen de ondernemingen, gevestigd binnen haar rechtsgebied, in een ongunstige concurrentie-positie plaatsen, kan de H.A. toestaan, dat de betrokken staat een zekere hulp aan die ondernemingen verleent. Hetzelfde geldt in die gevallen, dat de verstoring een gevolg is van wijzigingen in de lonen, zelfs wanneer deze niet een gevolg zijn van het optreden van de staat.

Indien de betrokken overheidsmaatregelen de ondernemingen van het betrokken land in een bevoorrechte positie plaatsen ten opzichte van andere ondernemingen kan de H.A. een "recommandation" afgeven teneinde de opgetreden voordelen te doen compenseren. (artikel 62).

7. Sociale vraagstukken

In overeenstemming met de door de Nederlandse delegatie ontvangen instructie is thans uitdrukkelijk bepaald, dat de wijze van vaststelling van lonen en sociale lasten in de verschillende landen niet wordt aangetast door het onderhavige verdrag. De bemoeiingen van de H.A. t.a.v. de lonen bepalen zich daarom slechts tot het zonedig corrigeren van de gevolgen voor de onderlinge concurrentiepositie van tussen de landen bestaande of optredende loonsverschillen. Het verdrag onderscheidt terzake twee gevallen. Enerzijds wordt behandeld het geval, dat bepaalde ondernemingen abnormaal lage prijzen kunnen berekenen, omdat zij lonen betalen, die lager zijn dan de in het betrokken gebied gebruikelijke. In de tweede plaats worden regels gesteld voor het geval, dat met bepaalde oogmerken een loonsverlaging wordt doorgevoerd, die een verlaging van de levensstandaard der betrokken arbeiders met zich mede brengt.

Wanneer bepaalde ondernemingen in de kolen- en staal-sector abnormaal lage prijzen kunnen berekenen, doordat zij lonen betalen, die abnormaal laag zijn in vergelijking met de in het betrokken gebied over het algemeen gebruikelijke lonen, kan de H.A. de noodzakelijke "recommandations" afgeven.

Wanneer een loonsverlaging een verlaging van de levensstandaard der betrokken arbeiders medebrengt en gebruikt wordt als een middel om een blijvende economische aanpassing tot stand te brengen of de concurrentiepositie van de onderneming(en) te verbeteren, kan zij door middel van een "recommandation" verzekeren, dat deze arbeiders bepaalde compensaties krijgen. Deze laatste bepaling is niet van toepassing, wanneer de loonsverlaging samenhangt met door de betrokken staat genomen maatregelen om zijn extern evenwicht te herstellen, indien de salarisverlaging een gevolg is van de toepassing van een glijdende schaal of van een verlaging van de kosten van levensonderhoud, of indien de loonsverlaging een vroeger plaatsgevonden abnormale verhoging corrigeert (artikel 63).

Zoals bekend hebben de Italiaanse en Duitse delegaties een ruime migratiemogelijkheid in het verdrag willen vastleggen. Na vele onderhandelingen zijn deze mogelijkheden echter thans zeer beperkt en in eerste instantie teruggebracht tot een bewegingsvrijheid van de speciaal gegualificeerde arbeiders. Ter uitvoering van deze bepaling zullen de betrokken staten nog een onderling accord moeten afsluiten. Slechts indien de productie wordt geremd door een gebrek aan werkkrachten zullen de betrokken staten hun immigratiebepalingen, ook t.a.v. de andere arbeiders, verzachten. Uiteraard blijven de bepalingen t.a.v. de gezondheidszorg en de openbare orde door een en ander onverlet. Tenslotte is uitdrukkelijk verboden elke discriminatie in de beloningen en de arbeidsvoorwaarden tussen arbeiders van verschillende nationaliteit. (artikel 64).

8. Prijsegalisatie in de definitieve periode.

Tijdens de onderhandelingen is naar voren gekomen de wenselijkheid om in de definitieve periode een zekere vorm van prijsegalisatie voor de kolen mogelijk te maken. Het kan in een periode van contractie n.l. wenselijk zijn bepaalde op dat ogenblik niet rendabele ondernemingen open te houden om te voorkomen dat zij bij vergrote vraag heropend zouden moeten worden, hetgeen tijdelijk zeker een prijsverhoging met zich zou mede brengen.

Hoewel de Nederlandse delegatie oorspronkelijk niet zeer enthousiast over dit voorstel was, omdat zij vreesde dat hieruit wellicht een voortzetting van de "péréquation" zou voortvloeien, is toch uiteindelijk een beperkte toepassing van deze gedachte voorgesteld, die aanvaardbaar lijkt en die inderdaad voor de handhaving van zo laag mogelijke prijzen van nut kan zijn. De H.A. kan n.l. alleen dergelijke regionale egalisaties autoriseren, wanneer zij niet in strijd zijn met de algemene grondbeginselen van het verdrag. De H.A. kan slechts overgaan tot het instellen van egalisaties, indien de Raad van Ministers zulks met unanimitéit goedkeurt (artikel 56).

Ook voor andere doeleinden, zoals egalisatie van de exportprijzen in groepsverband, kunnen dergelijke financieringsmechanismen onder gelijke voorwaarden en beperkingen in het leven worden geroepen (artikel 70).

.....

Is op de hierboven behandelde problemen praktisch overeenstemming bereikt, zulks is nog niet het geval ten aanzien van de hieronder vermelde vraagstukken :

a) Prijzen. Over de hoofdzaak bestaat wel overeenstemming t.w. dat de prijsvorming in beginsel vrij moet plaatsvinden en dat de H.A. slechts recht heeft tot het vaststellen van minimum en maximum prijzen, indien de ontwikkeling van de conjunctuur daartoe aanleiding geeft. Over een aantal andere

punten heerst nog enig verschil van mening, waarover derhalve nog moet worden onderhandeld. Om een basis hiervoor te hebben heeft de Nederlandse delegatie een nieuwe concept-tekst opgesteld, welke met inachtneming van de ontvangen instructies de navolgende punten omvat :

- 1) Er wordt van uitgegaan, dat in de overgangsperiode voor kolen het systeem van départprijzen (genoteerd exclusief omzetbelasting) en voor staal het "basingpoint" systeem, zij het dan ook met enkele verzachtingen, zal gelden. In de definitieve periode moet de H.A. echter de mogelijkheid hebben met toestemming van de Raad van Ministers bepaalde wijzigingen aan te brengen;
- 2) Bij incidentele goedkope aanbiedingen uit derde landen moeten de ondernemingen van de Schuman landen tijdelijk van het non-discriminatie beginsel mogen afwijken en derhalve hun prijzen aan die van de concurrentie mogen aanpassen;
- 3) De exportprijzen zullen met inachtneming van artikel 3 vrij zijn in die zin, dat slechts bij ernstige prijsopdrijving in een schaarste periode maximum prijzen kunnen worden vastgesteld;
- 4) De H.A. moet ook onder normale omstandigheden het recht hebben om maximum prijzen vast te stellen, wanneer de prijsvorming onder invloed dreigt te raken van misbruikte machtsconcentraties, b.v. wanneer de prijzen na een schaarste periode niet teruglopen.

b) Kartels en trusts. Ook hieromtrent is nog geen overeenstemming bereikt, daar met name de Duitse delegatie nog bezwaren maakt tegen de huidige redactie van de betrokken artikelen. De oplossing van dit probleem hangt nauw samen met het resultaat van de besprekingen, die thans plaatsvinden over de reorganisatie van de Ruhr industrie. De Nederlandse delegatie volgt deze besprekingen met aandacht. Concentraties zullen in Nederland praktisch niet plaatsvinden. Uiteraard zijn wij wel belangstellend naar de mogelijkheid dat buiten onze grenzen machtsconcentraties al of niet kunnen optreden, terwijl het zich voorts laat aanzien, dat wellicht bepaalde wettelijke maatregelen nodig zijn om de bepalingen van het

verdrag op dit punt te kunnen uitvoeren. Naar mijn mening kan echter de delegatie blijven handelen binnen de grenzen van de haar verstrekte instructies, welke zich niet verzetten tegen het verbieden van kartels en trusts, mits in het algemeen belang hierop maar bepaalde uitzonderingen kunnen worden toegestaan.

c. Handelspolitiek.

Reeds sedert het begin der besprekingen te Parijs heeft steeds overeenstemming bestaan over de noodzakelijkheid, dat in de definitieve periode het verkeer voor kolen en staal tussen de deelnemende landen onderling geheel vrij dient plaats te vinden, zonder invoerrechten en zonder contingentering. Dit punt is dan ook met zoveel woorden in het verdrag opgenomen (art. 4).

De Nederlandse delegatie heeft met betrekking tot de door de pool te voeren handelspolitiek ten opzichte van derde landen, overeenkomstig de instructie, steeds het standpunt ingenomen, dat deze politiek een duidelijk non-protectionistisch karakter dient te bezitten. Dit beginsel is aanvaard en in de laatste tekst ook vastgelegd in de grondbeginselen, welke zijn vervat in artikel 3. Naast de doelstelling de ontwikkeling van het internationale verkeer van kolen en staal zoveel mogelijk te bevorderen, is thans met zoveel woorden gezegd, dat de expansie, de modernisering en de kwaliteitsverbetering in de kolen- en staalindustrie slechts kan worden doorgevoerd, indien iedere protectie daarbij wordt uitgeschakeld. Bij de verdere uitwerking in de handelspolitieke artikelen (artt. 65-69) zijn echter aan verschillende zijden nog een aantal vragen gerezen, waarop hieronder nader wordt teruggekomen. Overigens kan niet worden ontkend, dat de huidige tekst op zeer vele punten rekening houdt met de Nederlandse verlangens. Andere delegaties, zoals de Duitse, komen dan ook op tegen een huns inziens te grote vrijheid bij de invoer. De huidige verdragstekst, aldus de Duitse delegatie, geeft onder erkenning van de juistheid van het grondbeginsel, te weinig waarborgen tegen ongeoorloofde handelspolitieke praktijken van derde landen.

De artikelen 65 tot 70 gaan uit van de volgende grondgedachte, Enerzijds wordt in artikel 65 gesteld, dat, behoudens bepaalde voorzicningen in het verdrag (zie b.v. artt. 58 en 59) de competentie van de afzonderlijke regeringen op het gebied van de handelspolitiek niet wordt aangetast. De nationale regeringen kunnen dus zelfstandig blijven optreden, waarbij zij uiteraard zijn gebonden aan de door hen ondertekende internationale overeenkomsten. Anderzijds kent het verdrag onder bepaalde omstandigheden een initiatief toe aan de Hoge Autoriteit. Dit is b.v. het geval bij art. 68, waar aan de H.A. voor de daar genoemde drie gevallen een initiatief is toegekend. Bij de bespreking van artikel 68 wordt hieronder nog nader op dit punt teruggekomen. Zowel in het eerste als in het tweede geval zal er in moeten worden voorzien, dat de verschillende regeringen de noodzakelijke medewerking verlenen om een ten opzichte van een bepaald land nodig geoordeelde maatregel niet illusoir te maken in verband met het vrije verkeer tussen de zes landen onderling. Dit is neergelegd in art. 67.

Op zich zelf komt ons dit tweeledig systeem juist voor. De Duitse delegatie deelt echter deze opvatting niet. Zij stelt zich op het formalistisch standpunt, dat de bescherming van de "marché commun" naar buiten alleen door de "institutions communes" kan geschieden. De staten zelf kunnen niet meer de hierbedoelde maatregelen toepassen: de bevoegdheid hiertoe is overeenkomstig de grondgedachte van het Plan Schuman overgegaan op de H.A. De Nederlandse delegatie heeft zich in het verleden reeds herhaaldelijk tegen deze Duitse visie verzet. Het is zeker te verwachten, dat de Duitse delegatie bij de komende besprekingen op dit punt geheel alleen zal staan.

Met betrekking tot de handelspolitieke bepalingen in het verdrag kan nog het volgende worden opgemerkt. In art. 66 wordt gesteld, dat in een aan het verdrag te verbinden conventie de maximum- en minimum hoogte van het tarief voor de betrokken artikelen zullen worden vastgesteld.

Deze voor alle landen geldende maximum en minimum limites kunnen slechts door een beslissing van het "Conseil des Ministres" met unanimiteit worden gewijzigd. Binnen deze limites stelt ieder land zijn eigen tarief vast. De H.A. kan op dit laatste gebied slechts advies uitbrengen. De Nederlandse delegatie heeft zich steeds op het standpunt gesteld, dat de minimum limiet gelijk moet zijn aan het huidige Benelux-tarief. In één van de laatste vergaderingen van Presidenten te Parijs is, gezien de ernstige moeilijkheden, die zijn te verwachten ten aanzien van een harmonisatie van de tarieven van Duitsland, Frankrijk en Italië met het Benelux-tarief, een verhoging van het Benelux-tarief met 1 à maximaal 2% voor de artikelen, waar dit noodzakelijk blijkt te zijn, in het vooruitzicht gesteld. Veel zal ten aanzien daarvan echter afhangen van het overleg met Engeland, dat zo spoedig mogelijk na de ratificatie van het verdrag zal moeten plaats vinden en waarbij door de exportlanden van de pool op een verlaging van de Engelse staaltarieven zal worden aangedrongen.

Verder is in art. 69 gesteld, dat de deelnemende landen de H.A. op de hoogte zullen houden van de ontwerp-handelsverdragen, wat betreft staal en kolen alsmede ten aanzien van de invoer van grondstoffen en kapitaalgoederen, die voor de productie van kolen en staal van belang zijn. Artikel 69 stelt, dat, indien een ontwerp-accoord clausules bevat, die "faisant obstacle à l'application du présent Traité" de H.A. binnen 10 dagen recommandaties aan de regeringen moet doen toekomen. Dit punt moet o.i. nader worden gepreciseerd: wanneer het goederen betreft, die tot de competentie van de H.A. behoren, lijkt het juist, mits de clausules "in strijd zijn met het verdrag" (sont contraires au présent Traité). Ten aanzien van de hierboven bedoelde grondstoffen en kapitaalgoederen, die niet binnen de grenzen van de Schuman-nomenclatuur vallen en dus ook niet in strijd kunnen zijn met het verdrag zelf, zou kunnen worden volstaan met de woorden; "faisant obstacle". In beide gevallen lijkt ons dan "avis conforme" niet nodig.

Het wezenlijke meningsverschil tussen de verschillende delegaties bestaat eigenlijk ten aanzien van art. 68. Dit artikel opent de mogelijkheid, dat de H.A. bepaalde maatregelen kan nemen, die in overeenstemming zijn met het verdrag, en tevens recommandaties aan de regeringen kan zenden:

- a) in het geval van dumping en andere door het Charter van Havanna veroordeelde praktijken door outsiders;
- b) in het geval van art. 40 van het Havanna Charter, t.w.: indien kolen of staal wordt ingevoerd in verhoudingsgewijs toegenomen hoeveelheden (relatïevement accrues) en onder zodanige voorwaarden, dat ernstig nadeel wordt of dreigt te worden berokkend aan de productie in de "marché commun";
- c) in het geval, dat outsiders, niet gebonden aan de spelregels van het verdrag, veel grotere, onder omstandigheden zelfs een gevaarlijke bewegingsvrijheid hebben bij het uitbrengen van offertes, hetzij op de "marché commun", hetzij op derde markten. Hieronder vallen met name de monopolistische, discriminatoire praktijken van landen als Polen, enz.

Tegen het eerste lid van art. 68 bestaat aan Nederlandse zijde geen bezwaar. Het komt ons juist voor, dat de H.A. hier maatregelen moet kunnen nemen. "Avis conforme" lijkt hier geenszins noodzakelijk.

Het tweede lid is in zijn huidige redactie, ofschoon overeenstemmende met artikel 40 van het Havanna Charter betrekkelijk ruim. Op het eerste gezicht biedt dit lid bepaalde openingen voor besluiten van protectionistische aard. Op Nederlands voorstel is echter reeds een duidelijke beperking in de tekst aangebracht door aan het einde van het artikel erop te wijzen, dat dit lid b, wat betreft het nemen van quantitatieve restricties, slechts toepassing kan vinden in de omstandigheden van art. 58 (crise manifeste) dus in het geval, dat de H.A. een quota regiem introduceert. Hier geldt "avis conforme" (zie ook tekst). Opgemerkt zij, dat ten aanzien van invoerrechten nimmer door de H.A. een recommandatie kan worden gegeven, daar haar bevoegdheid zich op dit gebied slechts beperkt tot het uitbrengen van een advies, zie art. 66.

Wat geval c betreft heeft de Nederlandse delegatie zich steeds op het standpunt gesteld, dat deze bepaling eigenlijk dient te vervallen, aangezien het in deze ruime omschrijving allerlei openingen biedt voor het ontplooiën van een protectionistische actie. Aan de andere kant lijkt het echter juist bepaalde, inderdaad ongewenste praktijken van outsiders het hoofd te kunnen bieden. Met deze bepaling zou alleen dan accoord kunnen worden gegaan, indien de belangrijkste onder dit hoofd te nemen maatregel, t.w. de instelling van quantitative restricties, slechts zou kunnen worden toegepast na goedkeuring van het "Conseil des Ministres" met unanimiteit. Deze bepaling is thans op Nederlands voorstel in de tekst opgenomen, waartegen echter aan verschillende zijden bezwaren zijn geuit. Aan Duitse zijde ziet men hier als uiterste grens "avis conforme".

D E E L   I I

DE OVERGANGSPERIODE

De regelingen van de overgangperiode zullen worden vastgelegd in een "Protocol Annexe" bij het verdrag.

Over enkele belangrijke punten, welke hierin moeten worden geregeld, is nog geen overeenstemming bereikt.

In het onderstaande moge een overzicht volgen van de stand van zaken met betrekking tot de belangrijkste problemen, welke in het document over de overgangperiode behandeld moeten worden.

1. Perequatie.

Op 16 en 17 December l.l. werden in de vergadering van Presidenten te Parijs de verschillende vraagstukken besproken, welke aan de perequatie voor de Belgische kolen zijn verbonden. Daarbij kwamen de volgende punten naar voren. Wat de hoogte van de perequatie betreft zou of kunnen worden uitgegaan van een vast bedrag (gedacht is b.v. aan 2% over de productiewaarde), welk bedrag geleidelijk zou dienen af te lopen in een periode van 5 jaar, of men zou kunnen uitgaan van een plafond van b.v. 3%, waarbij echter de H.A. steeds het werkelijk benodigde bedrag ad hoc dient vast te stellen, dit plafond eveneens aflopend in een periode van 5 jaar. Tijdens de discussies bleek, dat aan Franse zijde de suggestie naar voren kwam een vast bedrag te nemen, gelijkstaande aan 2½% van de productiewaarde en aflopend in 5 jaar. Uit het overleg met de Duitse delegatie is gebleken, dat men ook daar denkt aan een vast bedrag, maar dit beduidend lager stelt. Genoemd werd 1½% van de productiewaarde, uiteraard eveneens aflopend in een periode van 5 jaar. Hierbij moge in herinnering worden gebracht, dat in de R.E.A.-nota van 25 Augustus j.l. als uiterste limiet is genoemd voor de Nederlandse

delegatie - zij het ook onder gewijzigde omstandigheden - een perequatie van / 1.- per ton. Het spreekt vanzelf, dat ernaar wordt gestreefd de perequatiebetaling zo laag mogelijk te houden.

De duur van de perequatiebetaling zal nimmer een periode van 5 jaar overschrijden. Zij zal geleidelijk aflopen. Ook hierover bestaat overeenstemming. De perequatiebetaling kan vervallen, indien zou blijken, dat op een eerder tijdstip het "des'équilibre fondamentale", d.w.z. het verschil in voorwaarden, waaronder de productie in de aangesloten landen plaatsvindt, zou kunnen worden geëlimineerd (b.v. bij een devaluatie van de Belgische frank).

Gedurende de overgangsperiode zal een bescherming van de Belgische markt voor kolen niet achterwege kunnen blijven, aangezien juist de aanpassing in deze periode geleidelijk en zo ver mogelijk moet worden bereikt.

Het spreekt vanzelf, dat slechts onder bepaalde voorwaarden aan de perequatiebetaling kan worden medegedaan. Als tegenprestatie zou van Belgische zijde moeten worden verlangd, dat met prioriteit de cokeskolen, welke bestemd zijn voor de Belgische staalindustrie, op het prijsniveau van de marché unique worden gebracht. Daaraan zou de voorwaarde moeten worden verbonden, dat de verlaging van deze cokeskolen zou moeten worden doorberekend in de staalprijzen.

In de tweede plaats zou een verlaging van de overige Belgische kolenprijzen moeten worden bereikt door middel van modernisering en eventuele stillegging van mijnen en wel op het geraamde prijspeil aan het einde van de overgangsperiode. Nadat de overgangsperiode is afgelopen, zullen de prijzen voor Belgische kolen op het niveau dienen te komen van de marché unique. Dit risico zal door de Belgen moeten worden genomen, waarvoor eventueel subsidies zullen moeten

worden verstrekt. Aan Belgische zijde is in dit verband echter de eis gesteld, dat, indien de prijsaanpassing na 5 jaar niet zou kunnen worden bereikt, de Raad van Ministers tot een verlenging van de overgangperiode met ten hoogste 3 jaar zou kunnen besluiten. Dit betekent niet, dat de perequatiebetaling nog 3 jaar zou doorlopen, maar alleen, dat aan Belgische kant nog marktbeschermende maatregelen voor maximaal 3 jaar boven de 5 jaar zouden kunnen worden genomen.

In beginsel is overeenstemming bereikt 5 miljoen ton van de Belgische productie uit te schakelen. Het is nog niet duidelijk, of de H.A. dan wel de Belgische regering uiteindelijk zal beslissen over het uitschakelen van de mijnen, zulks als gevolg van het al dan niet toestaan van de besteding van het perequatiefonds voor bepaalde onproductieve mijnen, indien de productie kan worden vervangen door import uit de Schuman-landen. Zowel aan Duitse, als Franse en Nederlandse zijde is duidelijk tot uitdrukking gebracht, dat de perequatie-uitkering mede dienstbaar moet worden gemaakt aan de mogelijkheid bepaalde producties uit te schakelen.

Samenvattend zou ik als volgt willen concluderen: binnen het kader van de instructie van 25 Augustus 1950, waarbij als maximum perequatieheffing voor het eerste jaar f 1.- is genoemd, zal Nederland trachten de perequatiebetaling zo laag mogelijk te houden. Met een maximum van f 1.- zou slechts accoord kunnen worden gegaan onder de volgende voorwaarden:

1. De cokeskolen voor de Belgische staalindustrie dienen met prioriteit te worden geperequeerd op het niveau van de marché unique.
2. Een doorberekening van de verlaging van de cokeskolen in de Belgische staalprijzen is noodzakelijk.
3. Genoegdoening moet worden verkregen zowel op het gebied van de 3% rabat op de Duitse prijs als handelsmarge voor

de Nederlandse importeur, alsook ten aanzien van de aftrek van de Duitse omzetbelasting bij export. Opgemerkt zij, dat de handelsmarge (rond DM 1.-) reeds is veilig gesteld in de nieuwe redactie van artikel 4 van het verdrag. Het punt van de omzetbelasting dient te worden geregeld in artikel 56 (prijzen), waarbij met zoveel woorden zou moeten worden gesteld, dat de "départ-prijs" exclusief omzetbelasting moet worden aangegeven.

4. Het is noodzakelijk, dat de overgangsperiode beperkt van duur is; voor de perequatiebetaling zal zij nimmer de 5 jaar mogen overschrijden. Voor het bereiken van de marché unique voor kolen zou in beginsel ook 5 jaar moeten worden genomen. Eventueel ware, indien de besprekingen daartoe in het uiterste geval nopen, deze periode met twee jaar te verlengen.
5. Het is noodzakelijk, dat de H.A. toezicht uitoefent op de besteding van de perequatie, zulks mede in verband met een mogelijke verplaatsing van de productie (uitschakeling) en het daarmee te bereiken lage prijspeil voor kolen in België.

2. Handelspolitiek.

Heeft met betrekking tot de definitieve periode steeds overeenstemming bestaan over de noodzakelijkheid, dat het verkeer voor kolen en staal tussen de deelnemende landen onderling geheel vrij dient plaats te vinden, dit zal in de overgangsperiode niet onbeperkt het geval kunnen zijn. De marché unique treedt voor kolen eerst na de overgangsperiode in werking, daar een aanpassing in België zich eerst in een aantal jaren kan voltrekken (zie perequatie). Bovendien zal ook in de overgangsperiode in Nederland de prijsegalisatie moeten worden toegepast, hetgeen in wezen niet verenigbaar is met de marché unique (zie prijsegalisatie). Wat het staal betreft,

is in beginsel het vrije verkeer gewaarborgd, tenzij zal blijken, dat, gezien de grote prijsverschillen, die nog in de verschillende Schuman-landen bestaan, de aanpassing niet onmiddellijk kan worden gevonden, zodat bepaalde beperkende maatregelen in het verkeer voorlopig nog geboden blijven (zie paragraaf betreffende staal).

Overeenstemming is bereikt over het punt, dat de betrokken landen, indien zij zulks wensen, kolen en staal op de vrije lijst kunnen zetten met betrekking tot de invoer uit de O.E.E.C.-landen. De Nederlandse delegatie heeft steeds aan dit punt vastgehouden, aangezien zij hier tevens een waarborg in vindt de invoer van deze belangrijke producten tegen de laagst mogelijke prijzen te doen plaatsvinden.

Wat betreft de door de Schuman-landen te voeren tariefpolitiek ten opzichte van derde landen is in de verschillende besprekingen gebleken, dat niet onmiddellijk Duitsland, Frankrijk en Italië hun tarieven kunnen aanpassen aan het lage Benelux-tarief. Er zal dus een oplossing voor de overgangperiode dienen te worden gevonden met dien verstande, dat in ieder geval binnen 5 jaren de harmonisatie van de tarieven van de andere landen zich op het niveau van het Benelux-tarief moet hebben voltrokken. Verschillende mogelijkheden zijn zorgvuldig onderzocht. Met name is nagegaan, of de oplossing zou kunnen worden gevonden door het heffen van een uitvoerrecht op de ijzer en staal exporten van de Benelux naar de andere Schuman-landen, voor zover althans deze exporten een bepaalde basishoeveelheid zouden overschrijden. Dit achtte men echter onaanvaardbaar, aangezien in het onderlinge verkeer geen additionele belemmeringen in het leven kunnen worden ge-

roepen. Dit zou lijnrecht ingaan tegen de opzet van de *marché unique*. De gedachten zijn dan ook uitgegaan in de richting van het vaststellen van douane-contingenten voor de overgangperiode voor staalproducten bij de invoer in de Benelux-landen. Dit betekent, dat de Nederlandse behoefte voor de verschillende staalproducten zou kunnen worden ingevoerd uit derde landen tegen het lage Benelux-tarief, terwijl bij een overschrijding van dit contingent het hogere recht, dat in de andere Schuman-landen wordt geheven, uiteraard met inachtneming van de transportkosten, zou dienen te gelden. Dit systeem biedt dus een waarborg, dat de belangen van de Nederlandse verbruiker zijn veilig gesteld. Bij de praktische toepassing van dit systeem rijzen echter wel enkele technische moeilijkheden. Op zichzelf is het zeker mogelijk behoefteramingen te maken voor de verschillende onder het Schuman-plan vallende staalproducten. De moeilijkheid schuilt echter in de verdeling over de verwerkers hier te lande. Hiervoor dient een oplossing te worden gevonden, hetgeen m.i. mogelijk is, temeer, waar de contingenten zeker aan de ruime kant kunnen worden begroot.

Indien men het systeem van het douane-contingent voor de Benelux van toepassing verklaart, heeft men tevens een bruikbaar uitgangspunt voor de besprekingen met de buiten de groep staande producenten, waaronder Engeland uiteraard de belangrijkste is. Immers, indien de besprekingen met Engeland, welke zo spoedig mogelijk na de ondertekening van het verdrag zullen moeten plaatsvinden, tot een gunstig resultaat leiden en met name bepaalde concessies voor de exporterende landen van de Schuman-groep worden verkregen, zou de harmonisatie van het tarief van de andere Schuman-landen op het Benelux-tarief onmiddellijk kunnen plaatsvinden en zou het douane-contingent direct na de besprekingen met Engeland kunnen verdwijnen. De vraag blijft daarbij open, of de Benelux dan zijn tarief met 1% maximaal 2% moet verhogen. Aan Franse, Duitse en Italiaanse zijde wordt dit als een minimum-tegemoetkoming beschouwd. Leiden de besprekingen met Engeland en de andere producenten niet tot het gewenste

resultaat, dan zou de harmonisatie van de tarieven zich geleidelijk aan in de overgangsperiode kunnen voltrekken, waarbij ook hier het punt van de verhoging van het Benelux-tarief aan de orde zal worden gesteld.

Het is, na lezing van het bovenstaande, duidelijk, dat het systeem van douane-contingent, in het ongunstigste geval, niet langer dan in de overgangsperiode zal worden toegepast. Eventueel zou men hiervan niet naar buiten behoeven te doen blijken teneinde de onderhandelingspositie met Engeland nog iets te versterken.

Over het hierboven genoemde beginsel der douane-contingenten bestaat in grote lijnen overeenstemming. Op technisch niveau zal de uitwerking echter nog nader ter hand moeten worden genomen. Ook in de Raad van Presidenten in Benelux-verband is dit vraagstuk reeds besproken en is een speciale werkgroep in het leven geroepen om dit systeem en de moeilijkheden, welke in de praktijk hieraan zijn verbonden, te ondervangen. Begin Januari wordt dit overleg in Benelux-verband voortgezet. Ik moge U.E. verzoeken mij volmacht te verlenen de oplossing van het tarief-vraagstuk, indien met Engeland niet tot overeenstemming wordt gekomen, in de overgangsperiode te regelen volgens het systeem van een douane-contingent, dat jaarlijks verhoogd zal worden om in de definitieve periode geheel te verdwijnen. Tevens zou ik hierbij machtiging willen vragen, om, indien op het gehele gebied van de Schuman-afspraken naar het oordeel van de Nederlandse delegatie met de Nederlandse desiderata op redelijke wijze wordt rekening gehouden, het Benelux-tarief voor de ijzer- en staalproducten na het verdwijnen van het douane-contingent met maximaal 2%

te kunnen verhogen, indien de omstandigheden daartoe nopen, hetzij dat dit geval zich zal voordoen direct na een gunstige beëindiging van de besprekingen met Engeland, hetzij na afloop van de overgangsperiode.

3. Staalprijzen.

De vraag, die zich ten aanzien van de staalprijzen voordoet, is die over de toekomstige hoogte hiervan. In beginsel bestaat er overeenstemming, dat bij voortduring van de thans heersende schaarste de H.A. maximum-prijzen zal moeten vaststellen. De thans geldende binnenlandse prijzen lopen zeer sterk uiteen. Een eenheidsprijs zal dus slechts kunnen worden vastgesteld door of de Duitse en Franse prijzen in belangrijke mate te doen oplopen, of de Benelux-prijzen aanzienlijk te doen dalen (of een combinatie van beiden). Er is nog een derde mogelijkheid, n.l. deze, dat de H.A. de bevoegdheid zou krijgen om in de overgangsperiode een zeker prijsverschil tussen de Duitse en Franse prijzen enerzijds en die van de Benelux anderzijds te handhaven door middel van het instellen van beperkingen in het interne verkeer. Hoewel naar alle waarschijnlijkheid Nederland het meest gebaat zou zijn bij het vaststellen van een gemiddelde prijs, zullen wij ons als betrekkelijk kleine verbruiker moeilijk tegen een andere oplossing kunnen verzetten. Het is niet geheel en al onwaarschijnlijk te achten, dat de oplossing zal worden gevonden door toepassing van de regels, welke gesteld zijn voor een periode van schaarste, welke regels zich naar mijn mening zeer wel verdragen met zekere prijsverschillen (artikel 59: allocatiesysteem).

4. Prijs- en vrachtenegalitatie in Nederland.

Reeds in een vroegtijdig stadium der onderhandelingen heeft Nederland de wens te kennen gegeven om in de overgangperiode de thans bestaande egalitatie van de prijzen van de binnenlandse en geïmporteerde kolen te handhaven, teneinde te voorkomen, dat de prijzen in Nederland onmiddellijk na het in werking treden van de marché unique zouden stijgen. In beginsel is zulks door de andere aan de besprekingen deelnemende delegaties aanvaard.

Het handhaven van een dergelijke prijsegalitatie zal noodzakelijkerwijs met zich medebrengen, dat, gedurende de tijd, dat deze egalitatie wordt toegepast, exportrestricties blijven bestaan, zulks om te voorkomen, dat door te grote exporten grote en dure importen zouden moeten plaatsvinden, waardoor het evenwicht, waarvan bij het vaststellen der egalitatieprijs wordt uitgegaan, zou worden verstoord met het gevolg, dat de egalitatie een ernstig tekort zou opleveren of de prijs toch nog weer aanzienlijk zou moeten worden verhoogd. Een dergelijk systeem van exportrestricties zou slechts overbodig worden, wanneer men in plaats daarvan zou bepalen, dat export naar andere Schuman-landen slechts mag geschieden tegen de prijzen, die gelijk zijn aan die van de Duitse export, waarbij dan de hierdoor gemaakte exportwinst in de kas van het egalitatiefonds zou moeten worden gestort ter dekking van de hogere kosten ontstaan door de noodzakelijke hogere import.

naar
Nederland

Zelfs met tijdelijke handhaving van de prijsegalitatie zou men, althans voor enkele provincies, toch een prijsstijging niet voorkomen (waartegenover uiteraard verlagingen in andere provincies staan), wanneer niet tevens, gedurende de overgangperiode, de mogelijkheid zou bestaan om ook een vrachtenegalitatie, zoals die thans wordt toegepast, zij het dan ook met een aflopend karakter, te handhaven. Het tempo van afbouw van afbouw van deze vrachten-

egalisatie zou aanzienlijk kunnen worden versneld, wanneer het hieronder nog te releveren algemene transportkosten-vraagstuk is opgelost.

Naar mijn mening zal het standpunt van de Nederlandse delegatie moeten zijn, dat getracht moet worden voor Nederland een zo groot mogelijke vrijheid te verkrijgen om de aanpassing aan de marché unique geleidelijk in de perequatieperiode tot stand te brengen. Eventueel zou een toezicht van de H.A. op dit proces kunnen worden aanvaard, indien zulks door de andere delegaties wordt verlangd.

5. Transportvraagstuk.

Uiteraard spelen de kosten van het vervoer in de marché unique een belangrijke rol. Dat ook bij de berekening van vrachten generlei discriminatie mag plaatsvinden, vloeit reeds voort uit de grondslagen van het plan. Er zijn echter ook op dit gebied nog enkele andere problemen, welke zich ter behandeling aandienen. Hiervan zijn te noemen:

1. Het opheffen van het systeem der z.g. "gebroken" tarieven. Hieronder moet worden verstaan het systeem van vrachtberekening, wanneer op de te vervoeren afstand één of meer landsgrenzen worden gepasseerd. Het tarief valt dan uiteen in afzonderlijke tarieven geldend van grens tot grens en wordt hierdoor hoger dan wanneer één tarief voor de volle afstand zou gelden. Toepassing van dit systeem kan in bepaalde gevallen een zekere discriminatie tussen binnenlandse en buitenlandse kopers tot gevolg hebben. De opheffing van dit systeem moet daarom in het kader van het plan onmisbaar worden geacht, terwijl het zeker in het belang is van de Nederlandse consument. Het verdwijnen van dit stelsel van tariefberekening zal met name van belang kunnen zijn voor die delen van ons land, waarvoor de opheffing van de vrachtenegalisatie een prijsverho-

gerde uitwerking zal hebben, daar zij dan wellicht goedkoper bij andere producenten van de marché unique zullen kunnen kopen.

2. De aanpassing van de binnenvaart-vrachttarieven aan de zich, onder vigueur van de daarvoor gemaakte regeling, wijzigende spoorwegvrachttarieven. Zulks zal inderdaad op de opheffing der gebroken tarieven bij het spoorwegvervoer moeten aansluiten. Deze aanpassing zal echter een zekere voorbereidingstijd vorderen.
3. Het harmoniseren van de vrachttarieven voor staal en kolen geldend in de verschillende deelnemende landen. Zulks zou een eerste stap kunnen vormen naar de integratie van het verkeer. Nederland zal hier dan ook, naar ik meen, medewerking moeten geven. Voor de uitvoering hiervan zal echter een lange tijd nodig zijn.
4. Het laat zich aanzien, dat uitvoering van het programma, hierboven in de punten 1 t/m 3 samengevat, doch met name de opheffing van de vrachtenegalisatie in Nederland, een aanzienlijke inkomstenvermindering met name voor de Nederlandse Spoorwegen met zich mede zal brengen. Het is n.l. zeer waarschijnlijk, dat de Limburgse kolen dan niet meer naar het Noorden van het land, maar naar België worden vervoerd, terwijl de Noordelijke provincies uit Duitsland worden voorzien. Hier staat tegenover, dat een verdergaande integratie zeker weer voordelen voor het Nederlandse verkeerswezen zou hebben, doch deze zullen pas na verloop van een niet onaanzienlijk tijdsverloop merkbaar worden. Bovenstaande punten zullen niet in het verdrag kunnen worden geregeld, doch zulks zal geschieden in een later af te sluiten afzonderlijke conventie.
6. Initiële verschillen in concurrentiepositie.

Deze verschillen hebben betrekking op de bij de inwerkingtreding van het verdrag bestaande verschillen in lonen en op de ondernemingen drukkende lasten. De maatre-

gelen, welke kunnen worden genomen bij het optreden van wijzigingen in de definitieve periode, zijn opgenomen in de artikelen 62 en 63 van het verdrag. De vraag is echter nog open, wat moet gebeuren met de verschillen, welke bestaan op het moment, dat de overgangsperiode een aanvang neemt. Terzake is thans ter discussie een Frans-Duits voorstel om ten aanzien van deze verschillen de H.A. uitsluitende bevoegdheid te geven om "avis" uit te brengen. Een dergelijk "avis" kan van tweeërlei aard zijn. Het kan inhouden een aanbeveling om bij de ondernemingen met de laagste kostenelementen een heffing te leggen of het kan aan de regering van het land, waarin de ondernemingen met de hogere kostprijs-elementen zijn gelegen, de bevoegdheid geven de betrokken ondernemingen een subsidie te verlenen. Wil het "avis" kans hebben enig effect te sorteren, dan zal het in laatstgenoemde richting moeten gaan. Legt de betrokken regering het "avis" in dat geval naast zich neer, dan dragen de ondernemingen in dat land daarvan zelf de nadelige gevolgen, daar zij door hun hogere kosten in de concurrentiestrijd zwakker staan. De Nederlandse delegatie heeft dit voorstel ondersteund. Het ondervindt echter uiteraard sterke bestrijding van de Belgische en Luxemburgse delegaties.

7. Commission interimaire.

De Nederlandse delegatie heeft voorgesteld een commissie van vertegenwoordigers der deelnemende landen te benoemen, welke zou optreden in de tijd die noodzakelijkerwijs verloopt tussen de ondertekening van het verdrag en het door de H.A. aanvaarden van haar functie. Deze commissie zou tot taak moeten hebben de markt te beschermen tegen prijsopdrijvingen en het verstoren van marktverhoudingen door maatregelen, welke zijn goedgekeurd door of ontstaan op initiatief van de regeringen, zoals b.v. prijsvaststellingen, contingentsveranderingen, uit-

voerrestricties en andere maatregelen, welke de onderlinge posities op de marché unique bij verdragssluiting zouden veranderen.

De andere delegaties hebben zich met dit voorstel accoord verklaard.

DE VOORZITTER VAN DE NEDERLANDSE
DELEGATIE,

A handwritten signature in dark ink, consisting of several fluid, connected strokes, positioned below the typed name of the chairperson.

29 December 1950.